

● ÚVODNÍK

Zlom

„Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.“ J 1,17

Od narození Ježíše Krista se počítá náš letopočet. To určitým způsobem vyjadřuje, že narození, resp. celý život a smrt Ježíše Krista, je přelomem lidských dějin. Něco platilo do Ježíšova narození a on dal mnoha věcem nový význam a něco začalo platit nově. Jan tuto změnu charakterizuje třemi důležitými termíny.

Zákon – skrze Mojžíše zjevil Bůh Izrael-skému národu a jeho prostřednictvím celému lidstvu své normy. Zákon neřikal za co je smrt, ale v podstatě popisoval proč je smrt na světě. Lidé umírali před vydáním Zákona a umírali pro své hříchy. Zákon tyto hříchy pojmenoval. Asi nejznámější částí Zákona je Desatero. Jeden učenec řekl, že Desatero v podstatě definuje pravidla, za kterých může lidstvo přežít. Pokud ve společnosti přestanou být respektována pravidla typu nezavraždíš, nepokradeš, nezcižoložíš, lidé začnou závidět a nemají úctu ke svým rodičům, dochází k destrukci takové společnosti a tuto destrukci můžeme vidět na celých kulturách v historii. Pavel ve svých dopisech definuje funkci Zákona. Píše, že Zákon slouží k poznání hříchu. Pokud se považujeme za spravedlivé, stačí jen otevřít ustanovení Zákona. Zákon ale nedával východisko, pouze popisoval, že díky našim přestoupením jeho ustanovení přichází nemoc, bolest, rozbité vztahy a v konečném důsledku smrt.

Milost – to je skandální Boží jednání. Milost je něco, na co nemáme nárok a co vlastně není z hlediska zákona spravedlivé. Milost říká, že nemusíme nést odplatu za své jednání. Je zadarmo a nemůžeme si ji nijak zasloužit. V současné době se s ní setkáváme zřídka v běžném životě. Prezident může někomu odpustit jeho trest. Nikoliv, že by si ten trest nezasloužil nebo, že by ten trest nebyl spravedlivý. Milost nehodnotí rozsudek ani osobu omilostněného. Milost pouze říká: nemusíš nést svůj trest. Pavel to opět shrnuje do jediné věty: Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný.

Pravda – je to objektivní skutečnost, která popisuje realitu. Říká, že něco je správné

a něco je špatné. Pravda stojí proti lži. Je netolerantní a odmítá relativismus. Nejsou různé pravdy, nemůžeme mít každý svou pravdu, ale je jen jedna pravda. Ježíš Kristus se sám stal Pravdou s velkým P. On sám je normou toho, co pravda je a co není. Pravda je i předpokladem k přijetí milosti. Potřebuji nejprve poznat pravdu o svém životě. Poznat, že hřích je mým skutečným problémem a že si ho nemohu nijak omluvit. Největším problémem není to, jak se mnou jedná ostatní nebo v jakých okolnostech se pohybují. Hlavním problémem jsou má špatná rozhodnutí a mé špatné činy. Potom se teprve otvírá k přijetí milosti. Milosti nikoliv jako nápravy nespravedlivého rozsudku, ale milosti jako možnosti nést trest za své viny.

Mojžíšův zákon ukazuje, jak na tom jsme. Pavel tuto skutečnost opět shrnul do jediné věty: Všichni jistě zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. Kdyby zůstalo u Zákona, jsme v beznadějně situaci. Čekal by nás jen tento pozemský život se všemi bolestmi a trápeními a nakonec věčné odloučení od dobrého, milujícího Boha. Zákonem ale dějiny nekončí. Skrze Pána Ježíše Krista jsme konfrontováni pravdou a je nám odpuštěno skrze milost. Nikdo z nás nemusí nést trest za své přestoupení. Ježíš Kristus vzal na sebe viny nás všech a zaplatil za ně svým životem. Nezůstal ale v hrobě, byl vzkříšen a každému z nás nabízí odpuštění a nový život. Tato nabídka platí skutečně pro každého. Pokud uznáme své hříchy, litujeme jich, prosíme Boha o jejich odpuštění a přijmeme Jeho vládu ve svých životech, je před námi věčný život. To není život, který začne až jednou po smrti, ale život, který můžeme začít žít hned. Stejně jako Ježíšovo narození přineslo zlom do lidských dějin, pokud my přijmeme Ježíše do svého života, přinese to zlom nám.

„Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“ J 1,12

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Začalo léto, čas prázdnin, dovolených, oddychu. Pokojný čas vonícího sena, koupání, výletů. Sedím, schovaná před sálajícím sluncem, ve stínu mohutného dubu na zelené kvetoucí zahradě, ovívá mě příjemný vánek, slyšet je jenom šelest stromů a zpěv ptáků. A přemýšlím o válce! Je daleko, ale vlastně blízko, jenom pár stovek kilometrů od tohoto ráje. Vládne tam smrt, chaos, nenávisť, beznaděj a bezpráví. Jsem vděčná za pokojný mír a soucítím s těmi, kteří právě teď prožívají opak. „Proč jste se neschoval, neutekl?“ ptají se žáci na besedě pamětníka šoa, pohoršení bezprávím, které se mu dělo za 2. světové války. „Co bych tenkrát dělala já, kdybych žila v té době?“ ptám sebe sama. Asi nic většího, ani menšího, než se modlila. A totéž mohu i dnes! Aby válčení skončilo, vyhlášovat Boží pokoj a Jeho vládu a moc, prosit za lidi, aby se otevřeli pro Boží jednání.

Nanda

Zkoušel jsem mu vysvětlit, že se mnou bude navěky, ale nějak to nemůže pobrat.

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc - www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Dvacet šest let s Bohem...	2
Ze života regionů	3
První český Dům modlitby v Jeruzalémě	4
Co znamená „přijmout Ježíše“	5
Příběh z Holešovic	5

Dobrý nebo statečný?

Mnoho mužů v církvi, ale často i muži ve světě, usilují o to být dobrými muži. Zvládnout různé nástrahy a výzvy života. Udržet pod kontrolou své touhy, obstát jako muži v práci, resp. ve škole a v různých dalších kolektivech, ve kterých se pohybují. Pro ženaté muže ještě přibývá výzva obstát jako manželé, případně otcové. Někdy se může stát, že tlak života je nesnesitelný a že selháváme ve své snaze být dobrými muži. Možná nakonec odkládáme své sny a touhy, rezignujeme a snažíme se nějak přežít.

Co kdybychom se ale podívali za svou snahu o to být dobrým mužem a stali se muži statečnými. Muži, kteří mají pod kontrolou své mužství, zvládají svou roli ve společnosti, v zaměstnání, v církvi i v rodině, tedy ve všech oblastech vztahů.

K tomuto postoji vede desetidenní kurz „Statečný muž“. Kurz je zaměřen speciálně na zvládání sexuálních pokušení a fantazií. Názvy některých lekcí jsou Víze pro mužství, Aréna uzdravení, Sexuální muž, Chápající muž, Chránit své srdce. Účastníci se zavazují k pravidelné docházce, k dodržení mlčenlivosti a k plnění domácích úkolů. Každé setkání, kterých je deset, trvá dvě a půl až tři hodiny. Jeho součástí je společné vyučování, které bude mít Lubomír Ondráček a potom sdílení v uzavřených skupinkách. Na obecenství a vzájemné sdílení je kladen větší důraz než na vyučování. Kurz je určen pro

muže od 17 let a je koncipován jako program k posílení a obnovení morální a duchovní integrity mužů, žijících ve vysoce sexualizovaném světě. Ke kurzu je zpracován manuál, který obdrží každý účastník. Účastnit se mohou muži svobodní i ženatí. Je určen jak pro věřící, tak pro ty, kteří zatím Pána Ježíše nepřijali, ale jsou ochotni se zúčastnit kurzu vedeného na základě křesťanských hodnot a zavázat se k plnění podmínek kurzu.

Tento kurz bude v našem sboru probíhat podruhé (zájemci mohou dostat kontakt na absolventy minulého kurzu a informovat se na jejich zkušenosti) **od úterý 23. 9. 2014** ve večerních hodinách v prostorách sborové budovy. Přesný čas zahájení bude upřesněn podle možností zájemců o kurz. Na kurzu bude třeba zaplatit poplatek za skripto a drobné občerstvení v částce 400 Kč.

Zájemci o kurz hlase se na e-mail: Lubomir.ondracek@kaes.cz. Před zahájením kurzu dostanou zájemci podrobnější informace a vedoucí kurzu si s nimi ujasní, že „nastupují na správný autobus, ve správný čas a ze správných motivů“.

PROSÍM, NEODKLÁDEJTE SVÉ PŘIHLÁŠENÍ, ABY BYLO MOŽNÉ KURZ PŘIPRAVIT ZPŮSOBEM, KTERÝ BUDE ODPOVÍDAT JEHO VELIKOSTI.

Lubomír Ondráček

červenec – srpen

• **Misijní výjezdy**

4.-16. 7. Slovinsko
17.-26. 7. Estonsko
3.-15. 8. Řecko

• **Letní mládežnické aktivity:**

Odrostová dovolená 9.-13. 7.

English camp 12.-19. 7.
vede Katka a Štěpán Vávrovi

Letní tábor Beránek 3.-13. 8.
vedou Dostálkovi

Tábor Levitů 16.-23. 8.
vede Jakub Černý a Renata Padevětová

Teen camp 24.-30. 8.
vede Dita Frantíková, Peřuš Dostálková,
Šimon Ondráček

• **Letní shromáždění v restauraci Pražan – za Boží přítomnost, požehnání pro nás i pro hosty, počasí.**

Vyhodnocení modlitebních témat na červen Setkání sborových služebníků bylo vydařené, a to jak společným programem, tak speciálními programy odpoledne (příprava kázání a služba dětem). Připojili jsme se k výzvě „Den milování Pána Ježíše“ a Bůh jednal jak v sobotu, tak speciálně na shromáždění v neděli večer.

Dvacet šest let s Bohem

Když mi bylo dvacet sedm let, prožila jsem při komplikovaném porodu klinickou smrt. Tehdy ke mně prvně mluvil Bůh, jenomže jsem tomu nerozuměla. Postupně se v běžném životě tento zážitek vytratil a já žila další roky jako hříšník. Měla velmi problematické manželství, po sedmácti letech se rozvedla a byla sama s dětmi. Za tři roky jsem se znovu provdala, přestěhovala a v novém bytě s novými přáteli se pravidelně na večírkách opíjela. Moc mě to nenaplnovalo a přála jsem si, abych to už nemusela dělat. Když jsem ve čtyřiačtyřiceti letech onemocněla rakovinou štítné žlázy, skoro jsem to uvítala. Konečně skončí ty večírky! Přátelé se vytratili a já šla na doporučení svých věřících dětí do jedné křesťanské rodiny pro modlitby za uzdravení. Po operaci a následném ozařování radioaktivním jódem jsem byla půl roku doma, zmíněná křesťanská rodina mě navštěvovala, začala jsem číst Bibli a vydala svůj život Pánu Ježíši. Nechala jsem se pokřtít, a když jsem šla za půl roku na další ozařování kvůli metastázám na plicích,

žádné tam nebyly. Už dvacet šest let žiji s Bohem a jsem úplně zdravá. Teď, v sedmdesáti letech se raduji ze své velké rodiny, z deseti vnoučat a pravnuka, a též z té velké Boží rodiny a nejvíce z Hospodina.

Zdenka Brázdilová

Kulaté jubileum

Letos na jaře oslavila Zdena Brázdilová, dlouholetá členka našeho sboru, sedmdesáté narozeniny. Nejen že na svůj věk nevypadá, ale ani se podle něj nechová! Stále v běhu, akci: když zrovna nehlídá pravnuče (vnoučata už jsou odhlídaná), není v práci, nebo nepracuje doma na korekturách, či není na návštěvě nemocných přátel, ujde si ve volných chvílích, jak říká: „Těch svých patnáct kilometrů“. A aby toho nebylo málo, hraje v divadle Kairos II. už osm let amatérsky divadlo. Dokonce si našla čas, aby na svém tabletu (který se úspěšně nedávno naučila používat) napsala pro SD článek o tom, jak se stala křesťanem. Díky, že Tě máme, Zdeno!

Děti z Palmovky se podílejí na evangelizaci v Bolívii

U nás v nedělce jsme se rozhodli, že v květnu, projektovém měsíci, se pokusíme podpořit bolívijskou církev z La Pazu, která se chystá provést evangelizaci v tamější chudinské čtvrti. O Bolívii nám povídal jeden bratr, který tam byl a další neděli slečna, která v Bolívii vyrůstala. Potom jsme vyráběli různé věci, které jsme chtěli prodávat a penězi podpořit evangelizaci. Bylo toho vyrobeno spoustu. Když bylo vše připraveno, tak jsme já a ještě dvě kamarádky jely prezentovat projekt a prodávat naše výrobky do KS Nymburk. U nás na regionu se v té době také prezentovalo a prodávalo. Pokračovali jsme také první týden v červnu, kdy jsme byli na celosboru. Tam jsem prezentovala se svou sestrou Veronikou. Myslím, že se nám tento projekt povedl a mám z toho dobrý pocit. Byla bych ráda, kdyby se to mohlo přistí rok opakovat.

Markéta Beštová

Do projektového měsíce jsme v nedělce na Palmovce vstupovali s „čistým štítem“. Věděli jsme, že chceme poslat peníze do Bolívie, ale nevěděli jsme na co a jak je získat. Modlili jsme se za to a dílo postupně narůstalo. Na modlitbách jeden bratr přijal, že si nemáme tento projekt nechat jen na Palmovce, ale jít s ním i jinak. Ale jak? Do škol? Na ulici? Tudy cesta nevedla. Vedla přes jiné církve (KS Nymburk a ČCE Braník) a celosbor. Potom se ozval pastor z bolívijského La Pazu, že za vybrané peníze uskuteční evangelizaci dětí v nejchudší části La Pazu a náš projekt dostal jasný směr. Děti v nedělce navrhly místo původně zamýšlené sbírky vyrábění, i když jsme si zpočátku ani netroufli je o to požádat, protože jsme to dělali předchozí roky. Nakonec vyráběly nejen děti, ale i maminky. Na našem regionu proběhla dražba solného kelímku z Bolívie. Děti prodávaly na Palmovce, v Nymburce,

v Braníku a na celosboru. Náš krok víry a modlitby se Bohu líbily, přiznal se k tomu a dílo požehnal. Nyní máme vybraných 17 000 Kč, které poputují do Bolívie. Bohu díky!

Lucie Beštová

Misionářský měsíc na Východě

Jako každý rok jsme na to nebyli připraveni, ale byla to zábava. Celé to začalo z pohledu dlouhodobé misie v cizích zemích a do nedělní školy k nám na návštěvu přišla Iva Š. ve veselých, červených, vyšívaných šatech. A hned nás poučovala, že náš způsob sezení je nevychovaný, protože v zemi, kde působí, říkáme mu jako ona – Radostán, se nesmí na nikoho ukazovat chodidly. Iva pracuje pro Wycliffovy překladatele Bible a tak nám hned na začátku ukázala kartičky s krátkou větou v různých jazycích. Všem bylo jasné, že je důležité, aby lidi rozuměli, co jim chce Pán Bůh říci. Také nám o zemi, kde dlouhodobě působí jako misionářka, krásně vyprávěla a ukazovala fotky, děti ve škole, na svatbě a video jak děti tancují. My jsme si také zatancovali.

Hráli jsme hru a modlili se za potřebné Ivy, radostánských kamarádů – velkých

i malých. A dostali jsme do Bible záložku s modlitebními potřebami Radostánu.

Druhá nedělka byla z pohledu krátkodobé misie a pozvali jsme „stálci“ Martu Hrabcovou, která nám vyprávěla o jejím pobytu v Řecku. Marta nám také ukazovala fotografie z pobytu a vyprávěla o její perské službě v mezinárodním sboru. Společně jsme si pak zazpívali perskou písničku, která byla česky, anglicky a persky. Komunikace je důležitá ☺.

Další nedělka měla být z pohledu každodenního života. S Petrou jsme zopakovali základy misie, modlitby, evangelia a připravovali se na praxi. Cílem bylo povzbudit, předat trochu radosti do pečovatelského domu, kde máme sestry v Kristu, které již na bohoslužbu nemohou dojít. Vyráběli jsme pro ně výrobky z fima, korálků, kreslili přání a k dílu jsme si pouštěli a zpívali chvály.

Poslední neděli nám Petra připravila hru, kde se inspirovala dopisem Pavla. Dostali jsme dopis s obálkami a naším posláním bylo dospět společně k úspěšnému závěru evangelia. Začali jsme uctíváním, modlitbou, příkladem dobrého hospodáře, misionáře a evangelisty. Hra byla dost dobrá.

Finále misí bylo v sobotu, kdy vybraní jedinci obdaření od Pána hudebním talentem Tonička, Esterka, Pěťa, komunikací a vtipem Míša (já), Petra jako vedoucí nedělký a autorita spolu s Otou, pastorem jsme zahráli na hudební nástroje, zazpívali, četli jsme z Bible a ostatní se za nás modlili. Tak snad to i dobře dopadlo. Ke konci jsme rozdali dárky a společně se za sestry z pečovatelského domu na Žižkově modlili. Tak takto proběhl „misionářský“ měsíc u nás na Praze – Východ.

Míša Macáková

První český dům modlitby v Jeruzalémě

Milí sourozenci, píší vám informace o prvním českém domu modlitby v Jeruzalémě.

Tedy správně je to české místo modlitby v apartmánu, který má rozlohu skoro stejné velkou, jako sousedící německý dům modlitby. Tady se lidé modlí již padesát let, začaly sestry z řádu Basiley Schlinkové.

Duchovní zastoupení českého velvyslanectví v Jeruzalémě sídlí přímo nad Chrámovou horou a věřte, že pohled z oken naší modlitební místnosti předčí každé vaše očekávání.

Z okna modlitební místnosti na Olivové hoře hledíme přes údolí Kidron na svatou horu, kde Abrahám rozhodnut obětovat Izáka prokázal víru našemu Bohu. Dál přes zlatou kopuli Skalního domu je vidět na město Krále, které toužebně vyhlíží příchod svého mesiáše. Pomyšlení, že česká zem má tuto výsadu, budí bázeň před Hospodinem.

Denně za úsvitu s modlitbou sestupují s vrcholu hory, odkud byl Ježíš vzat do nebe, dolů kolem Getsemanské zahrady, kde potil krev, a přes údolí Kidron procházím dál k zazděné Zlaté bráně, neboli Bráně Milosti,

kterou Ježíš opět vstoupí do města. Odtud se majestátně pozvedá okresek Chrámové hory, na jejímž vrcholu se nachází, jak v Bibli psáno, dnes ne chrám, ale stále Pupek světa. (Ez 38,12)

Slavné věci budou o tobě hlášány, město Krále.

Na návštěvě v mesiánském sboru v Galileji jsme dostali od proroka Daniela slovo pro naši zem:

Žalmy 34,4 Velebte se mnou Hospodina! Vyvyšujeme společně jeho jméno!

Chci vás tímto pozvat, milí sourozenci v Kristu Ježíši, k vyvyšování Hospodina doma i v Izraeli,

ve svých církvích i v Jeruzalémě. Můžete se aktivně zapojit do tvoření dějin, skrze modlitby a chvály našemu Bohu v českém místě modlitby přímo v Jeruzalémě.

Dáte a vezmete požehnání pro Izrael, Evropu, Čechy, rodinu a pro sebe.

Do Izraele přilétají lidé z celého světa pro odpovědi na své otázky a poklonit se Bohu.

Místo české modlitby má název „Kvítek šaronský“. Jsou zde přítomni andělé vylévající z nádobek rozličná pomazání.

Možná zahlédnete velkého anděla Strážce, udatného hrdinu poslušného Božího slova, který se k nám přidává na strážích za Izrael.

Izajáš 62,6 Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteří přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti. Kterí tedy připomínáte Hospodina, nemlčte,

A nedávejte jemu pokoje, dokud neutvrdí, a dokud nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi.

Bůh rozeznává zvonky radosti, množí dobré věci a posílá pečeť vděčnosti, to aby se nic dobrého neztratilo.

Toto strategické místo je připraveno přijmout Boží generály, kteří dostanou vhléd do skrytých věcí, budou neustále mařit útoky nepříteli a těch, kdo mu slouží.

Máš-li touhu v srdci, je čas udělat krok víry a putovat do Jeruzaléma poklonit se Bohu.

Dobrá zpráva také je, že nám zlevnilí letenky, létáme za 5 tisíc tam i zpět, tak na shledanou v Jeruzalémě.

Pro více informací pište na:

kviteksaronsky@gmail.cz,

nebo: iva.kostrbova@seznam.cz

Se sesterskou láskou Iva

Zážitky z Jeruzaléma

Ráda čtu svědectví lidí, jak Pán Ježíš jedná a tak jsem se rozhodla něco napsat o mých zážitcích z českého modlitebního domu v Jeruzalémě, kde jsem s Ivou žila necelé 3 měsíce.

Letěla jsem do Izraele už po sedmé. Byt je na nádherném, strategickém místě. Modlitební závazek pro mne, jako dobrovolníka na delší dobu, byl 2 hodiny ráno a 2 hodiny večer. Pomáhala jsem s veškerou správou domu, přivítání hostů, úklidem atd. Byt je krásně zařízen, připadala jsem si zde jako princezna. Skupiny, které tu byly, si pochvalovaly rodinné prostředí. Prožívali jsme požehnané chvíle ve chvalách i na modlitbách. Pán nás vedl i do proklamací za Izrael, Česko, Evropu a dával prorocké i osobní pro jednotlivce. Každý den jsme vítali Krále Králů a končili žalmem 24 s proklamací.

Já osobně mám srdce pro ortodoxní malé kluky. Pán mi před lety dal vidění těchto hochů a od té doby se za ně modlím. Olivová hora je arabské území a Pán mi zde rozšířil srdce. Malé i velké děti si hrají před domy samy. Dojalo mě, že jedna asi jedenáctiletá holčička vítala Ivu, tulila se k ní a říkala jí, že ji má ráda. Tato holčička pomáhala lidem, kteří přiletěli z Česka, najít cestu. Někdy je vzala za ruku a odvedla k nám. Jednou takhle dovedla pastora z arabské církve a řekla mu, že tady bydlí ty tři spravedlivé ženy. To mě zasáhlo v srdci. Chtěla jsem s dětmi navá-

zat kontakt.

Koupila jsem švihadlo, šla za nimi před dům a učila je skákat. Hrál jsem s nimi kuličky nebo drápky s kamínky. Byly rády za můj zájem o ně, hned mě obklopile a překlíkávaly jeden druhého, byla to pro mě nová zkušenost. Po určité době na mě volaly „Dášo!“ a některé mě objímaly. Byla jsem šťastná a děkuji Pánu, že se za ně s láskou mohu modlit.

Arabové jsou velmi pohostinní, soused mě provedl celým svým domem. Příkladné je, jak jsou děti poslušné a mají úctu k rodičům a ke starším. Nesla jsem 10kg prášek na praní a tatínek jednoho asi desetiletého chlapce řekl, aby mi pomohl. Tento chlapec okamžitě reagoval, hodil si balík na rameno a než jsem se stačila vzpamatovat, utíkal s ním až do našeho bytu.

V těsném sousedství tohoto bytu je ještě modlitební dům německý, čínský a norský. Je zde vzájemná spolupráce a možnost se společně modlit. Zážitků bylo opravdu

hodně, v neděli jsme chodili do sboru arabské církve. Prožili jsme purimské oslavy, Pesach, Den nezávislosti. Modlili jsme se na různých místech Jeruzaléma. Když jsem byla u Zdi nářků, měla jsem v srdci vděčnost, že můžu být s nimi, s židovským národem. Jen sedět, dívat se, modlit se, na někoho se usmát, s někým promluvit. Modlila jsem se i v Ortodoxní čtvrti za své miláčky, které mi Pán dal do srdce. Pokaždé, když jsem v Izraeli, jsem dojatá, jak se židé radují. Když vidím Židy tančit a poskakovat, toužím, aby se muži radovali i v Česku. Zvu vás, tímto svým svědectvím, do českého modlitebního domu, do větší hloubky s naším milovaným Pánem Ježíšem Kristem.

Šalom Dáša

Co znamená „přijmout Ježíše“

V Bibli na začátku Janova evangelia čteme, že věčný Bůh v osobě Ježíše vstoupil do tohoto světa. Mnozí v něm tenkrát Boha nepoznali a odmítli jej. Jiní ale uvěřili, že přišel od Boha a že Bůh v něm přišel k nim. Tito lidé, jak tam čteme, jej přijali a v důsledku toho v nich začal nový, Boží život. Nově se narodili. Získali nový vztah k Bohu. Stali se Božími dětmi. Tady leží podstata evangelia, dobré zprávy, která tvoří základ křesťanství. Říká, že my obyčejní lidé můžeme získat přístup k věčnému Božímu životu – nekonečné lásce, pokoji, radosti. Jak? Tak, že uvěříme v Krista.

Víra v Krista ovšem není pouze nějaké teoretické přesvědčení, a proto se tu mluví také o přijetí Krista. Víra v účinnost předepsaných tablet mi nepomůže, dokud je nezačnu brát. Pokud věřím slovům doktora, můžu si s důvěrou tabletu vzít a ona pak začne v mém těle působit. Podobně když uvěřím slovům Bible o tom, kým Ježíš je, můžu jej požádat, aby vstoupil do mého života a stal se tím pro mě Pánem. „Ježíši, prosím, vejdi do mého života. Přijímám tě jako svého Pána a Zachránce.“ Nejde přitom jen o samotná slova, ale o rozhodnutí, které stojí za nimi. Rozhoduji se jej takhle brát, takhle jej přijímat.

Bylo mi asi jedenáct let, když jsem Ježíše osobně přijal. O Bohu jsem věděl

od malička a každou neděli chodil s rodiči do církve. Tenkrát jsem ale po skončení bohoslužby pozoroval věřící lidi kolem sebe a cítil, že mají něco, co mi chybí. Doma jsem pak mamce řekl, že bych se chtěl modlit a přijmout Ježíše. Byla to zvláštní chvíle. Klečeli jsme v obývacím pokoji u křesla. Brečel jsem, aniž bych věděl proč vlastně. Prosil jsem Boha za odpuštění špatných věcí, které jsem do té doby udělal a jmenoval pár konkrétních, na které jsem si vzpomínal. Pak jsem Ježíše poprosil, aby vstoupil do mého života a začal ho řídit. Když jsem vstal, měl jsem pocit, že se vznáším. Začal nový život.

Narození je začátek a život je třeba udržovat. V listě Koloským Bible říká: Když jste přijali Krista, tak v něm žijte. Je třeba mu dál dávat prostor, aby pro mě zůstal tím, kým je. Je třeba ho tak brát, přijímat. Čím víc to dělám, tím víc Božího života v sobě můžu vidět a cítit. Život křesťana se stává stále víc životem z Božích zdrojů a v Boží kvalitě. V Bibli se o něm často mluví jako o životě „v Kristu“. Stačí Krista pozvat, přijmout a nechat žít. Dokonce, i když člověk všemu nerozumí, „funguje to“. Věčný život s věčným Bohem začíná tu.

Jiří Bukovský

Zprávy z Václaváku

Na Václavském náměstí již skoro rok probíhají pravidelná setkání křesťanů z různých denominací, kteří společně zpívají Bohu a o Bohu. Kolemjdoucí se zastavují, poslouchají a někdy je to pro ně zastavení zásadní a setkání s Božím Duchem změni jejich představy o křesťanství. Přinášíme několik postřehů o tom, co se na Václaváku děje.

- * *Tibetský mnich uvěřil v Ježíšovo odpuštění svých hříchů a hned šel na křesťanskou konferenci, Konvokaci.*
- * *Čiňan se ptal, proč se na náměstí cítí tak lehce. Misionář Roger mu odpověděl, že to je Boží přítomnost a muž hned přijal Ježíše.*
- * *Mladý muž z Čech, který se celý život potýkal s odmítnutím kvůli popálené tváři z dětství, začal praporem Ježíše chválit hned, jak přišel na náměstí. Potom si sám řekl o to, že by chtěl Ježíše přijmout. Duch Boží ho svalil na kolena a krátce nato mladý muž začal ostatním kázat z Ducha, jako by byl věřící už léta.*
- * *Na náměstí se našla peněženka, která se ztratila někde úplně jinde.*
- * *Peruánec Julio přijal Ježíše po hodinovém rozhovoru s přítomnými křesťany.*

Příběh z Holešovic

Procházíme Holešovicemi a modlíme se. Už pár minut nám připadá, že pořádně nevíme za kým tenhle večer jít a tak se prostě jen modlíme a stojíme na místě. Rozhlížím se po okolí s modlitbou na rtech, když tu vidím tři kluky asi v mém věku, jak posedávají a pokoušejí na jednom z několika málo kamenných čtverců, které jsem viděl zatím jenom v této oblasti Prahy.

Najednou mě zaplavila neuvěřitelná sympatie - Boží láska, směřovaná jejich směrem a ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, zůstávali ti tři kluci magnetem pro moje oči. Doslova mě to k nim táhlo. Honzovi jsem řekl, že za nimi chci jít, ale nevím jak tuhle skupinku oslovit.

„Pojď za mnou.“ říká Honza s odhodlaným výrazem ve tváři. „Co chceš,“ ptám se s panickým náznakem v hlase a snažím se ho dohnat, „eh, dělat?“

„Kolik jich tam bylo?“ odpovídá otázku.

„Tři...“

„Tři cheesburgery, prosím.“ To už stojí u okýnka McDonaldu.

„Ty, jo, docela dobrý nápad.“ S uznáním беру sáček burgrů do ruky a odhodlaně jde k třem neznámým.

„Čest, nedáte si cheese?“ rozpačitě začínám konverzaci.

„Čau, ne dík, před chvílí jsem jedl...“ odpovídá prostřední. Týpek vlevo, který od pohledu vypadá hladově, si s díkem bere a třetí nechce.

**Chtěl jsem vám
jenom říct,
že Bůh existuje
a záleží mu na vás.**

„Jak je?“ dáváme se do řeči, navzájem se představíme a já zjišťuji, že prostřední kluk se jmenuje stejně jak já.

„...jsme měli pocit, že Bůh chce, abychom za vámi šli, tak jsme vám koupili nějaké cheese a...“ zasekávám se. „Viš,“ zaměřuji se z nějakého důvodu na Michala, „chodíme sem jenom jednou za měsíc a jsme tu tak hodinu a a...když jsem tě viděl tak jsem cítil, jak moc tě Bůh miluje. Chtěl jsem vám jenom říct, že Bůh existuje a záleží mu na vás.“

Rozhovor pokračuje a Michal je dost otevřený, a když mu Honza vypráví, jak uvěřil on, a mluví o Bibli, vytahuje (Michal) kostku a vypráví nám o ní.

„Tuhle kostku mi dala ve věštině jedna ženská a ukazují ji skoro každému, totiž hážu s ní skoro před každým a podle toho co mi padne, dokážu poznat něco o tom člověku. Tak ji schválně teď hodím a uvidíme, co se stane, ok?“

V rychlosti se ještě zkusím pomodlit nějakou nesmyslnou modlitbu, ale Michal už hází a padla čtyřka.

„Čtyři...no a to je právě divný“ oznamuje s překvapením v hlase. „Čtyřka mi totiž dneska padá pořád...“

Netušíme, co by to mělo znamenat, ale s Honzou si uvědomujeme, že Michal žije v celkem okultním světě. Dál se bavíme o Bohu a já mu říkám o tom, jak jsem žil předtím, než jsem poznal Boha, jak se mě Bůh potom nadpřirozeně dotknul na jednom křesťanském shromáždění a ukázal mi tak, že opravdu existuje. Zjistil jsem tak, že můj předchozí život bez Boha stál za nic a to, co jsem nepovažoval za špatné, jsem najednou viděl jako hřích. Bůh je ale milostivý, přijal mě takového, jaký jsem a odpustil mi všechny mé chyby (hříchy) a já začal žít úplně jiný život.

Za chvíli už stojíme pod nějakým stromem a Michal se modlí a zve Ježíše do svého

života. Tím ovšem večer nekončí, po objetí a mém návrhu, vyhazuje kostku do kanálu a jdeme i s jeho kámoši na Šestou (mládežnické shromáždění). Na konci programu se všichni dál bavíme, i s Davidem – kamarádem, křesťanem, který se k nám přichýtl. Tak zjišťuji, že Michal žije střídavě na ulici a u strejdy, a jeden z jeho kamarádů žije kompletně na ulici. David se chce za Michalova kámoše modlit a tak ho, když souhlasí, obestoupíme a žehnáme mu. Ze srandy se zeptám Michala, jestli se taky nechce modlit. A už stojí vedle mě a pokládá ruku na svého kámoše!

Zázraky se dějí, a když jsem si myslel, že dvouhodinový křesťan, který se modlí za kámoše, je fakt hustý, nevěděl jsem, co mě ještě čeká. S Michalem jsme se dohodli, že se sejdem další den v kavárně a spolu s Honzou se budeme ještě více bavit a pak by mohl jít se mnou na mládež. Od někoho jsem se dozvěděl, že Armáda spásy je kousek od místa, kde jsme byli a za malý peníz ubytovává lidi. Šel jsem s nimi, protože jsme chtěli, aby se Michalův kámoš už konečně vyspal. Nespal pořádně pět nebo šest dní, byl asi únor.

Když jsme dorazili na místo, slyšíme ječet a nadávat nějakou ženu. Zase spíše ze srandy se ptám Michala, jestli za ní nechceme jít a připojuji myšlenku, že je možná posedlá nějakým démonem. Když vcházíme otevřenou branou na něčí dvorek, začínám se ptát sám sebe, kdy mě přestane bavit pokládat takové otázky, a Michal se ptá cikánky jestli je v pohodě. Uječená cikánka se zčistajasna proměňuje v pokojnou paní.

„Jo, jo, díky, jsem v pohodě.“ a zapaluje si cigáro. „Co se děje? Na koho si tu řvala?“ „Na něj, hajzl. Sleduje mě.“ Začíná mě chy-

tat podezření. „Kde je? Vidíš ho jen ty?“ ptám se. „Nějaký duch?“ zkouší Michal. „Co? Ne můj bejvalej. Pořád mě sleduje.“ Rozhlížím se, ale nikdo tu není. Jdeme směrem k budově Armády spásy a povídám si s ní o Bohu. „...a on tě miluje a stačí, když ho přijmeš jako svého Pána a máš jistotu, že půjdeš do nebe.“ „Tam jdou přece jenom svatí a jsou tam andělé...“ odpovídá. „Tady Michal tam jde taky, že jo?“ „Bůh přijímá každého, takového jaký je, mě taky přijal a nemusíš být svatá, fakt“ přispěchal Michal s odpovědí.

Strávit noc v Armádě spásy chtělo celkem dost lidí, ale Michalova kámoše jsme nakonec ubytovali. Nadšenost z Michala ve mně rostla: po noci, kdy se modlil modlitbu spasení, modlil se za kámoše a nakonec evangelizoval, jsem nabyt přesvědčení, že překonal milníky mnoha křesťanů.

S Michalem jsme se další den šli a snažili jsme se mu s Honzou vysvětlit křesťanské základy, šel se mnou i na mládež, kde se i zapojoval do diskuze a pomalu se nám začal otvírat. Pozval jsem ho na Základy, ale nepřišel. Jak jsem tam tak čekal a modlil se, měl jsem takový pocit, že mi Bůh říká, ať jdu na Holešovice. Tak jsem tam šel a Michal nikde, povídal jsem si s nějakým bezdomovcem a asi po půl hodině vidím, jak mi jde Michal naproti. Z toho co mi říkal, jsem usoudil, že má docela problémy, někomu dlužil. Někou korunou jsem mu přispěl a domluvil jsem se s ním na další schůzce. No, a jelikož neměl ani telefon, tak to bylo naposled, co jsem ho viděl, protože z nějakého důvodu nepřišel. Občas se za něj modlím a doufám, že je stále s Pánem.

*Michal Vadlejch,
region Palmovka*

Prague Pride 2013

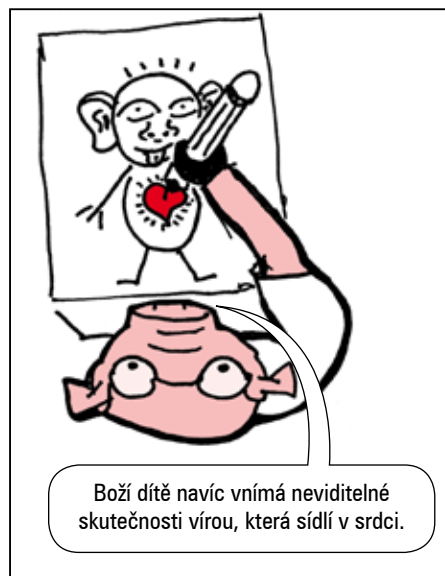
Již den předem prošla skupina křesťanů celou cestu pochodu a modlila se. Během pochodu pak hrstka křesťanů uctívala Ježíše přímo pod kyvadlem na Letné. Když se dav shromáždil na Letné, aby pokračoval ve svých oslavách, asi deset křesťanů se vydalo s přítomnými mluvit o Ježíši a vyřizovat Jeho vzkazy lásky. Rozhodně nešlo o diskutování o jejich životním stylu ani o klasickou evangelizaci. Jednoduše jsme mezi mladými na Letné procházeli a mluvili o tom, jak je Ježíš nádherný a že svou krásu a nádhru má i pro ně. Mezi 15. až 22. hod. jsme oslovili několik desítek až stovek lidí. Mnozí byli zasažení a vděční za modlitby. Došlo i k modlitbě za odmítnutí homosexuality. Večer už se zdálo, že my nejsme na jejich území, ale oni na našem. Byl to úžasný zážitek, kdy Ježíš mladým lidem zjevoval sám sebe a svoji lásku ke každému z nich.

Chtěli bychom vás na tuto akci, která letos proběhne v sobotu 16. srpna, pozvat. Možná jsi nesmělý a nikdy jsi k lidem takto nemluvil. Chceme ti říct: Neboj se. Někteří z nás takto s lidmi loni mluvili také poprvé a nakonec tam prožili obrovskou radost. Pokud bys chtěl nebo chtěla na Letnou přijít, pak se klidně přidej k nám. Rozdělíme se do dvojic a půjdeme spolu. Nemusíš nic říkat, když nebudeš chtít. Možná během jediného odpoledne zjistíš, jak snadné je lidi oslovit a nakonec budeš k nezastavení. Máme tolik, co jim dát. Proč nevyužít shromáždění tolika lidí na jednom místě. Ježíš miluje každého z nich a touží se jim dát. A On je v nás. Můžeš napsat na moniwww@gmail.com a předem se domluvit.

Monika Walker

Kreslí Antonie Hrdinová

Zdalipak otevřeno?

Byl to jeden z těch obyčejných dnů. Nic výrazně neblahého, ani šokující, příjemná překvápka žádná. Nechtělo se mi vstávat a nechtělo se mi jít uklízet kostel. Jedna moje blízká přítelkyně říká: „Lenost je v podstatě lidská přirozenost, člověk byl přeci stvořen ke chvále, ne k práci.“ Nevím, zda by její výrok obstál mezi teology a milovníky badání v písmech, ale mě potěšil. Vlastně mi pomohl tu moji lenost překonat s větší lehkostí.

Při příchodu do kostela mne uvítaly otevřené dveře. Uvnitř pracovali dva muži na opravě varhan. Obvykle je zavírám, aby mne při práci nikdo nerušil a já měla rychleji hotovo. Také to bývá takový můj soukromý čas hlasitých zpěvů a modliteb za doprovodu vysavače. Kvůli dusnu uvnitř chtěli muži nechat proudit čerstvý vzduch. Ten den jsem si tedy jen broukala „pod fousy“ a když byl můj burácivý společník vypnutý, mohla jsem naslouchat těm dvěma při jejich zručném počinání se všemi těmi „hejblaty“ kolem varhan. Pro mé uši i oči vskutku koncert. A já si zas jednou říkala, jak pěkné je něco opravdu dobře umět.

V mých horších dnech, kdy zapomínám, jak vysoce odbornou pozicí mne Bůh poctil, svěřil-li mi péči o 6 výrazných osobností, jímají mne stesky nad tím, že v žádném oboru nemám dost důkladnou znalost a dovednost. Tehdy závidím své známé a milé misionářce její studia a jazykové nadání i poslání překládat Bibli do jazyka, v němž ještě nebyla napsána. Závidím hochům z mé oblíbené originální kapely hodiny, které směli strávit se svými nástroji a radost z hudby, která z nich číší, když předvádějí své mistrovství. Závidím malířům zručnost a čas k dotažení linií a odstínů barev, aby jejich dílo přežilo je, vyprávělo o jejich umění i době v které žili. A závidím i naší lékárnici její pečlivou znalost složení léků a působení látek v nich obsažených.

Otevřené dveře občas přilákaly k nahlédnutí výletníka, užívajícího procházku ve slunečních paprscích toho teplého dne.

„Jasně, pojďte dál“ líbilo se mi čím dál více hrát roli ochotné kostelnice.

Jeden z mistrů varhanářů o kostele něco ví, netrpí málomluvností a tak si návštěvníci odnášeli kromě místního časopisu a zážitku z prohlídky kostelíka také něco znalostí o jeho stavbě a historii.

„My tu bydlíme už 35 let a ještě jsme nebyli uvnitř“ vešel otevřenými dveřmi manželský pár, kterému se stavba přeci jen líbila více zvenku.

„Já tu bydlím už 50 let a ještě jsem nebyl uvnitř.“ Starý pán byl vnitřkem naopak nadšen.

Cyklista. Táta s dětmi. Muž středního věku na samotářské procházce. Všichni vcházeli, protože dveře byly otevřené, a tak

trochu zdržovali od práce. Ale to zdržování mne tuze bavilo.

Obyčejný den nakonec patřil k těm lepším. Ani o hlaholné modlitby jsem nakonec nebyla ošizená. Řemeslníci dokončili své dílo, zavřela jsem na řetízek, smítka stoupala do útrob mého žlutého spolupracovníka, stejně, jak moje slova stoupala k Tomu kdo má pro mě vždycky otevřeno.

Ještě mi zbývá trochu mytí, dělám si přestávku, abych si trochu zadrnkala na kytaru. Je mi dobře vědomím, že tam, kde jsem, tím, co jsem, mohu být Bohu i lidem vždycky užitečná. Jen mít srdce s otevřenými dveřmi. Vlastně tak o tom mluvila i ona misionářka. Tehdy mne to povzbudilo a dnes se mi to připomnělo.

Slyším, že někdo vzal za kliku, ale řetěz na dveřích ho nepustil dovnitř. Vy-

Brouk v hlavě

Jedu metrem naplněným téměř k prasknutí. Téměř, protože mezi cestujícími se přeci jen najde sem tam skulinka, kterou lze prohlédnout na druhou stranu vozu. Jedu sama, ačkoli v nedostatku lidí okolo to není.

Nemám s sebou děti, ani nikoho, s kým bych vedla hovor. Příležitost k soustředěnému zdolání několika stránek z tlusté knihy, tížící mou kabelu. Jenže dnes se mi nějak nedaří ponořit se do děje. Hlavou mi víří myšlenky, jak hejna rořů nad sídlištěm.

Situace, v nichž bych se raději nenacházela... hříchy bližních, které bych raději nezahledla... hříchy mé, jichž bych se raději nedopustila...

Vzdávám marný boj s nesoustředěností a zaklapnutá kniha putuje zpět do mého příručního zavazadla. Trochu se tiše modlím, vděčná za skutečnost, že tam, kde nenacházím řešení a slova, „lká“ za mne Duch Svátý: Jak tak sedím a hloubám, upoutala mou pozornost elegantní dáma, sedící v protější řadě sedadel. Tedy, přesněji řečeno ten, kdo mne upoutal, je nezvaný návštěvník jejího účesu. Na jejích vlasech barvy pampeliškového chmýří těsně před tím, než nabude potřebné lehkosti, aby se vzneslo z rostlinky, se totiž prochází impozantní brouk s velkými tykadly a krovkami ve tvaru střechy kostelní věže.

Chvilí váhám, zda zůstanu součástí nečetného davu a nechám dámu v blahé nevědomosti, anebo zda budu riskovat, že má

lézám tedy ještě ze svého soukromí a otvírám paní, jež využila předveří k úkrytu před deštěm.

„Myslela jsem, že je tu nějaký koncert.“ Ne, jen si tu tak drnkám a zdržuju se od práce. Trochu času, který jsem si ukradla pro sebe. Možná měla paní zalehlé uši nebo tak něco. Usmívám se jejímu ocenění. Ne, s tímhle bych na koncertě neobstála. Povídáme si o její ukončené houslistické dráze a o hudebních úspěších a neúspěších mých dětí.

„Hrajte jim. Hrajete jim, že“ nabádá mne a já tak docela nepřiznávám dlouhou dobu od chvíle, kdy jsem jim hrála naposled.

„Byl to pro mne důležitý okamžik“ říká paní na rozloučenou. Jsem ráda. A jak pro mne!

Katka Hu

ilustrace Antonie Hrdinová

péče o čistotu jejího účesu pro ni bude poněkud obtěžující.

„Promiňte, můžu Vám vyndat brouka z hlavy?“ prodrala jsem se k ní nakonec mezi stojícími těly. Paní sebou trochu cukla, ale pak znehybněla, aby mi usnadnila provedení zamýšlené mise. „Nebojte, už ho mám. Je krásnej.“

„Ano, ty žluté vlasy je lákají“ usmívá se paní a vypadá, že můj zásah uvítala.

Sedám si zpět, brouk mi přelézá z jedné ruky na druhou a já tak trochu nevím, co s ním. Žádná krabička, do níž bych ho bez poškození uložila, než ho venku vypustím. Jen kousek papíru, na němž se ho snažím udržet natáčením.

A v téhle chvíli můj úspěch končí.

Hmyz ztrácí trpělivost a vzlétá někam nahoru mezi kovové „žbrdlinky“ u stropu vagónu, aby možná později způsobil další povyražení jiným záumčivým cestujícím. Jeho osud už neovlivním, ani se o něm nedozvím.

Bůh má tyhle tvorečky spočítané, stejně jako vlasy té paní, po nichž si to před chvílí štrádoval, stejně jako kroužící rořůsy v mé hlavě, kteří mimochodem odletěli spolu s ním.

Když se po pár okamžicích vracím k zažloutlým voňavým stránkám, netuším, že brzy nastane chvíle, kdy budu sama potřebovat údržbu, nikoli účesu. A že budu vděčná za rzy přátelství té, která se ke mně prodere, aby, riskujíc mou nevoli, podnikla misi pro čistotu mé duše. Díky!

Katka Hu

Roznáška

Raz dva tři. Koudelka vzpažit. Škrti zatračený. Vztít Mladou frontu a opět vzpažit. Mávat, ještě mávat! Konečně svítí. Šup s frontou do schránky číslo pět a bič a pryč. Zastupuji dočasně při ranní roznášce novin manželku a ačkoli jsem celkem mírný člověk, tak při ní dost nadávám. Zvláště v Trautunberkově ulici. Světla tu zapínají spinače na pohyb a ty jsou z úsporných důvodů nastaveny tak na tři vteřiny, jen co obyvatel nebo návštěvník domu projde okolo. Na pošťáky a roznášče se nemyslelo a tak při hledání schránky musím na chodbě neustále poskakovat a mávat rukama, aby mě čidlo vzalo na vědomí. Během toho všeho je třeba najít v bafohu ty správné noviny. „Pane to je požární hlásič, čidlo je na opačné straně,“ ukončil jednu nedobrovolnou rozvičku mládežník, jdoucí vyvenčit pejska. „Do háje,“ procedil jsem mezi zuby poněkud svérázné poděkování za důležitou informaci. Tak hotovo. Teď vzhůru do Hřenské. Vstával jsem ale před čtvrtou a ještě neprobuzen si další problémy dokáži vyrobit sám. V prvním paneláku je adeptů na čtení tisku víc. Ruce mám tak plné a odkládám objemný svazek klíčů s čipy na horní okraj řady schránek. Rychle, rychle dál, neboť do půl osmé

musí být vše hotovo. A sakra, vypadá to, že asi nebude. Klíče od dalších vchodů jsou na svazku, co odpočívá na schránce v předešlém domě. „Já vůl,“ ulítla mě mírná sebechvála. Z neplánovaného odpočinku mě vysvobodil až po deseti minutách do práce spěchající nájemník. Zachmuřený výraz se mu rozářil, když jsem vysvětlil proč potřebuji, aby nezabouchnul za sebou dveře a pustil mě rychle dovnitř. Rozdávát lidem dobrou náladu je snad Bohu - libé poslání, ale když se někdo baví na můj účet, tak to není úplně ono. Při pokusu dohnat ztracený čas vyrobím záhy další botu. (Dnes bych z nich obul už stonožku.) Vchody v další ulici jsou totiž na čip a já stále ještě v polospánku s ním dlouho mávám před domovním mikrofonom, než mě to seplo v hlavě a následně i v zámku u dveří. „Debilní technika,“ snažím se omluvit svou nedokonalost během hledání prapodivného jména Kotouček. Technika ale opravdu není vždy dokonalá. V dalším vchodě elektronika otevírání neustále píská. Jako by spíše místo zámku nainstalovali nejmodernější plašič na krysy. Nebo je to tak schválně, aby se jim tam nestahovali bezdomovci. „Tak konečně poslední vchod.“ Udýchán doslova vrážím do nedovřených dveří a jen tak pro sebe par-

oduji ústřední písničku z pohádky Tři oříšky pro popelku. Při slovech: „Tak kdepak ty šašku schránku máš,“ hledám mezi více jak stovkou tu pravou. Jenže když já něco říkám potichu, tak by to prý i mrtvého vzbudilo. „Dobrý den. Čekám tu už na vás.“ „Vy jste.....?“ „Pan Šašek. Beru Lidové noviny. Paní co chodila je nemocná, že za ni zaskakujete?“ Naštěstí dělal, že nic neslyšel a tak já jsem zase dělal, že nic neřekl. Poslední noviny dnešního rána jsem dal panu Šaškovi přímo do ruky a s pozdravem pěkného dne vyrazím konečně domů. Představa, jak si pán dává nohy na stůl, pohodlně se rozvaluje s rozloženými novinami na klíně a popíjí kávu, byla velmi demoralizující. Poté, co za chvíli vystrkám děti do školy, vyrazím ještě makat na své zakázky. Pít budu v práci jenom vodu, neboť nemám ani čas na to, abych do ní kápnul trochu vynikajícího bezinkového sirupu, co máme ještě z předešlého roku.

Před jednadvaceti lety jsme si s Pavlou slibovali, že při sobě budeme stát v dobrém i ve zlém. Takhle brzké každodenní vstávání mě do toho balíku „zlého“ ale nenapadlo zahrnout.

Někdy si říkám, jak je skvělé, že nevíme hned všechno, co nás čeká. Do spousty věcí pro nás přichystaných bychom se asi tolik nehrnuli a přišli tak o spoustu legrace.

Pavel Rosecký

Bidet

„Crrrrr, crrrr“. Po chvíli vykoukly zpod peřiny dvě rozježené hlavy.

„Zvedni to“, vypadlo z obou současně.

„Máš to blíž“, vypadlo z hlavy, která seděla na mém krku.

Proti takhle drtivému argumentu neměla má, od včerejšího dne manželka, žádné námitky.

A jestli ano, tak je nedávala najevo.

„Kterej trouba může takhle po ránu volat? Vždyť je teprve něco po desáté.“

Budíka jsme měli nastaveného až na jedenáctou, abychom se stačili zabalit a vypadnout, takže se nám předčasné probuzení moc nezamlouvalo. Ve dvě jel autobus. Toho dne jediný, do cílového místa naší svatební cesty.

„Rosecká, prosím“.

Mé očekávání, zdali se Pavlinka při prvním rozhovoru splete a ohlásí ještě dívčím jménem, pominulo.

Už rozlepenýma očima pozoruji, jak si užívá životní role a hrdě se hlásí pod novou identitou.

„Ahoj. Co děláte?“ Takovou otázku pro novomanžele bych nečekal. Ale maminky už takové holt bývají.

„A nezapomeňte nablablabla.“

Občas dolehl k mému pravému uchu nějaké důležité pokyny do života, aby zase tím levým vypadly ven.

Na svatební cestu jsme ale odjeli naštěstí včas. Večer nás už zastihnul v jedné kouzelné chaloupce na Českomoravské vrchovině a nebyl bych to já, abych nevyrobil hned první večer během přejímání prohlídky menší trapas.

„Tak zde je obývací pokoj.“

Očima přelétnu se zájmem vybavení místnosti, kde budeme následující týden trávit podstatnou část našeho času. Místnosti dominoval masivní dubový stůl. Deska z tlustých fošen a průběžné šuplíky nás nadchly.

To už nás ale majitel a pronajímatel chalupy hnal do další části.

Místo, kde jsme měli strávit následující týden se nám moc líbilo. Stavení svým stylem připomínalo spíše než selskou chalupu, sídlo venkovské šlechty.

„A zde je koupelna.“

Tato část se ovšem poněkud vymykala tomu, co jsme doposud viděli. Moderním vybavením připomínala vybavení koupelny v nějakém supermoderním hotelu.

Pákové vodovodní baterie, dnešní nastrojá samozřejmost, ve mě vyvolaly obavy, jestli si vůbec budu schopný v tomto luxusu vyčistit zuby.

„Je to je dobrý, tady si budeme moct umejt nohy.“

U stěny bylo cosi ve tvaru záchodové mísy a s mřížkou překrývající vrchní otvor. Doposud jsem se s něčím takovým setkal jen výjimečně, a jak jsem v zápětí zjistil, mé pojetí o účelu tohoto zařízení bylo zcela mylné.

„Ehmm, ehmm.“

V rozpacích koukám s němým dotazem v očích na uculující se manželku: „Co jsem provedl? Co je na mytí nohou špatného?“

„Paní vám to pak vysvětlí, ale musíme dokončit prohlídku.“

Cítil jsem se jako křovák z Afriky, když mě Pavla později vysvětlovala funkci bidetu. Kdepak bych se s takovou zbytečností mohl potkat na vandrech, které až do svatby tvořily nedilnou součást mého života.

Rád na dobu našeho začátku vzpomínám.

Svatební cesta byla skvělým odrazovým můstkem do společného života, který mě krom odtajnění záhady jménem bidet, přinesl i jiná důležitá poznání.

V době, kdy budete číst tyto řádky, tak už budeme mít za dveřmi dvacáté první výročí naší svatby. Rád bych poděkoval přátelům z našeho křesťanského společenství, kteří nás nesli a nesou v mnoha těžkých chvílích na modlitbách.

I díky vám se můžeme těšit společně do dalších let.

Pavel Rosecký

John Eldredge: Nebojte se života

V posledních letech patří John Eldredge k nejprodávanejším protestantským autorům u nás. Podle mě plným právem. Nebudu tvrdit, že tato kniha pro mě měla stejně zásadní význam jako jeho první u nás vydané dílo

„Pozor! Srdce muže!“ nebo kniha „Úchvatná“, kterou napsal se svou ženou Stasi, případně „Velký příběh“, útlé dílo, které shrnuje jeho pohled na svět. Tvrdím však, že sáhnete-li po libovolné Eldredgově knize, nebudete litovat.

Český název „Nebojte se života“ je poněkud zavádějící. Domnívám se, že nebylo třeba se lekat originálního titulu „Svatost – úžasná úleva“ (Utter Relief of Holiness), protože celá kniha se týká právě svatosti. Možná k tomu nakladatele vedla myšlenka, kterou John Eldredge ve své knize sám reflektuje, totiž to, že máme tendenci se svatosti spíše bát a považovat ji za něco náročnějšího a více méně vydrženého. Základní myšlenkou knihy je konstatování, že vnitřní zdraví (wholeness, u nás překládáno jako „celost“ nebo „celistvost“) a svatost nelze oddělit. Eldredge vícekrát opakuje, že bez svatosti nikdy celí nebudeme a člověk, který je svatý, je zároveň vnitřně zdravý, tedy „celý“.

Eldredge správně konstatuje, že toužíme po dobrotě, a tedy vlastně také po svatosti, protože dobrý je ten, kdo je celý a svatý. A jako v jiných svých knihách přesvědčivě dovozuje, že „svatost, o kterou jde Ježíšovi,

je věcí srdce“ (str. 37). Ano, záleží na motivech, na stavu srdce, a ten nelze jednoduše odečíst z vnějších projevů. Cesta ke svatosti není možná bez vnitřní opravdovosti: „Dokud nejsme ve věci svých motivů poctiví, obelháváme sami sebe“ (str. 38). A jako svatost není záležitostí vnějších skutků, nýbrž nitra, tak je i hřích „otázkou motivu“, nikoli „v první řadě otázkou chování ani správné nauky“ (str. 41).

Eldredge rovněž upozorňuje, že svatost není totéž co morálka. Jako i jinde, je i v této otázce mistrem pregnantních vyjádření: „Můžete být mravní, a nemilovat Boha“ (str. 49). Autor nás nenechává na pochybách, co považuje za důležitější.

Jak jsem uvedl, tématem knihy je svatost a vnitřní zdraví, „celost“. Obsahuje ale i některé perly, pokud jde o odhalení nyní převládající ideologie. Osobně si Johna Eldredge cením především proto, že dokáže pojmenovat postoje, které přináší jakýsi „duch doby“ a které jsou v rozporu s Božím životem, ovšem my si je často ani neuvědomujeme. Konkrétně chci upozornit na podkapitolku „Pochybnost není ctnost“ (str. 53 a násl.). V ní upozorňuje na to, že lidé si dnes v pochybnostech libují. Je to zřejmě přehnaná reakce na dřívější dogmatismus, který mnohdy vystavoval na odiv (sebe)jistotu. Vyzdvihování pochybnosti se stalo součástí naší kultury. John Eldredge (o tom, že cho-

dí často do kina, víme už z předchozích knih) si všímá, jak Peter z filmového zpracování prvního dílu Narnie (Lev, čarodějnice a skříň) a podobně Aragorn z filmové verze Tolkienova Pána prstenů působí jako muži váhaví a nerozhodní, tedy pochybující a nejistí, ačkoli to vůbec neodpovídá originálu. „Jako bychom už nebyli schopni věřit v hrdinství“, poznamenává Eldredge (str. 54). „Tak se pochybnost přestrojená za pokoru stala ctností a předpokladem pro to, aby vás respektovali. Lidé silného přesvědčení jsou podezřelí“ (tamtéž). Uměl by to někdo vyjádřit lépe? Ostatně, vzpomínáte si na nějaký film, v němž by nějaký muž hrál jednoznačně pozitivní a mužnou úlohu? Nedávno jsem psal recenzi na film Noe. O filmovém Noemovi platí totéž, co píše Eldredge o filmovém Peterovi Pevensovi nebo o filmovém Aragornovi.

John Eldredge si nelibuje v návodech (v americkém křesťanství jsou mnohem běžnější a oblíbenější než u nás), nicméně tato jeho kniha obsahuje návod, jak dosáhnout svatosti (viz 9. kapitolu nazvanou „Volba cesty svatosti“). Trochu mě to překvapilo – nicméně musím konstatovat, že tento srozumitelný a stručný návod je naprosto skvělý. Pochopitelně vám nebudu tvrdit, že ke svatosti vedou tři snadné kroky – to by se mnou ostatně John Eldredge pěkně vyběhl. Nicméně Eldredgovy rady považuji za velmi moudré – a vedoucí k cíli. A jaké že ty rady jsou? Neprozradím – přečtěte si knížku!

Knihu vydalo nakladatelství Portál v roce 2014. Kniha má 117 stran a prodává se za 215 Kč.

Dan Drápal, 29. dubna 2014

Společenství dětí a mládeže – zájmové kroužky podzim 2014

Vize o zájmových kroužcích, které lidé z našeho sboru pořádají pro děti členů sboru i pro zájemce z komunity, kde žijeme, pokročila. Koordinátorkou se stala Petra Macáková z regionu Východ a přišla se spoustou nových nápadů. Přihlásili se také další vedoucí kroužků, takže vznikl seznam kroužků, které plánujeme zahájit v září.

Renata Padevětová přinesla také vizi potvrzující slovo: 2Kr 19,30–31, které ukazuje Boží touhu po obnově života, hodnot a kultury i to, že je to předně jeho věc.

Jde o náročnou věc, se kterou v takovém rozsahu nemáme ve sboru zkušenosti. Proto prosíme o modlitby. Kdyby se někdo chtěl do modliteb cíleně zapojit, přihlaste se prosím, u Petry. Zájemcům rádi pošleme modlitební témata.

Tomáš Dittrich, Petra Macáková

* Kroužek logopedické prevence

(pro děti od cca 4 do 6 let)

Mgr. Petra Dostálková

* Výtvarný kroužek

(pro děti od cca 4 do 6 let)

Mgr. Kristýna Leittermannová

* Kroužek předškolní přípravy podle upraveného akreditovaného programu Maxík

(pro předškoláky nebo děti s odkladem)

Mgr. Petra Dostálková

Místo a doba konání: Na Žertvách 23, Praha 8-Palmovka; o termínech zatím jednáme, kroužky pro předškoláky se patrně budou konat v dopoledních hodinách, zbylé kroužky v hodinách odpoledních

Pořadatel: Křesťanské společenství mládeže

Kroužky jsou vedeny lidmi, kteří se řídí biblickými hodnotami, ale výuka nemá náboženský obsah. Zvané jsou jak děti členů sboru, tak děti mimo sbor (můžete někoho pozvat :o)). Všichni lektori mají odborné vzdělání v oboru.

Informace pro zájemce: Petra Macáková (macakova3@seznam.cz)

* Peněz se bát nemusíme

(pro děti od 6 do 11 let)

Ing. Lucie Beštová

* Hudební pátrání

(pro děti od 7 do 12 let)

Mgr. Johana Dittrichová

* Tajemství paláců a kostelů – kroužek přátel památek

(pro děti od 9 do 14 let)

Ing. arch. Tomáš Dittrich

● OZNÁMENÍ

kurzyalfa.cz

HLEDEJ DÁL

Příležitost
prozkoumat smysl života

čtvrtky 2. 10. – 11. 12. v 18:30
v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8 – Libeň
www.kspraha.cz

kurzyalfa.cz

HLEDEJ DÁL

PRO MLÁDEŽ

Příležitost
prozkoumat smysl života

čtvrtky 2. 10. – 11. 12. v 18:00
v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8 – Libeň
www.kspraha.cz

Schůzky na přípravu týmu ALFA jsou 18. 9. 2014 (vedení skupinky) a 25. 9. 2014 (pastorační péče)

Veškeré informace jsou na webových stránkách: www.kurzyalfa.cz NEBO www.kspraha.cz

Co nového v záměru Pastoračního a poradenského centra?

Zatím „Poradenství“

V současné době ještě fungování poradenské služby při sboru nenaplnuje to, co by si člověk představil pod pojmem Pastorační a poradenské centrum. Mám stále vizi a záměr jeho vybudování, protože bych však nechtěla budovat falešné představy, přestala jsem tento název používat a prozatím se držím termínu „Poradenství“. Tolik jen pro vysvětlení, co se s „centrem“ stalo, název jsem začala používat nemoudře předčasně, za což se omlouvám.

Rozšíření nabídky služeb

Konzultace pro služebníky

Tato nabídka platí pro ty, kteří se aktivně věnují pastorační službě (nebo jiné formě péče o lidi, např. dlouhodobé doprovázení nemocného, atd.) a uvítali by možnost konzultace, která by jim pomohla reflektovat svoji službu či získat nový náhled, případně odbornou radu v problematických situacích. Pro služebníky z řad vedoucích našeho sboru je tato služba zdarma.

Helena Zárubová

Ráda oznamuji, že v rámci poradenství začíná působit Helena Zárubová. Helena je původním povoláním zdravotní sestra. Vystudovala program „Sborový pracovník“ na Evangelikálním teologickém semináři se zaměřením na pastorační a absolvovala řadu kurzů v této oblasti - např. kurz Vnitřní proměna (manželé Stohlovi), kurz Vnitřní uzdravení (Tony Kalma), Biblická škola pro rodiče a pracovníky s dětmi (1. ročník). Helena nabízí pastorační poradenství lidem všech věkových kategorií a kromě toho i službu seniorům.

Nabídka služby seniorům

Tato nabídka je míněna zejména pro vedoucí regionů a sborů, kteří potřebují výpomoc v této oblasti a dále rodinám, kteří si tuto službu přejí objednat a využít

pro své příbuzné a blízké. Potřební seniori by si tuto službu neměli platit sami, pokud se tak výslovně nerozhodnou. Helena nabízí pastorační a duchovní doprovázení, podpůrná setkávání, vycházky, možnost nácvičky různých dovedností – např. paměťových. Neposkytuje pečovatelské služby spojené se zvedáním těžších předmětů ani odbornou rehabilitaci.

Aktualizované informace včetně ceníku služeb a kontaktů najdete na: sbor.kspraha.cz/poradenstvi. Naše služby jsou placené a nemají nahrazovat běžnou pastorační péči na regionech. V odůvodněných případech se lze obrátit na vedoucí regionu o podporu, např. formou spoluúčasti.

Co se chystá na podzim

Na podzim se uskuteční další běh kurzu sebepřijetí (viz níže), v listopadu je domluvena přednáška P. Rause (termín 18. 11., téma bude upřesněno) a připravují se další semináře (například seminář o manipulaci volně navazující na předchozí seminář na toto téma).

Kurz sebepřijetí – 3. běh

25. 9. začíná 3. běh kurzu sebepřijetí. Jedná se o 5 praktických lekcí na toto téma. Termíny konání (vždy čtvrtky): 25. 9., 2. 10., 9. 10., 16. 10. a 23. 10. Bližší informace o tématech lekcí, přihlašování a ceně i zpětné vazby účastníků předchozích běhů můžete najít na sbor.kspraha.cz/poradenstvi/akce. Kurz probíhá ve skupině max. 12 účastníků.

Pokud Vás tyto aktivity zajímají a chtěli byste, aby Vám chodily pozvánky osobně e-mailem, kontaktujte mě (petra.mizurova@kaes.cz) a já Vás zařadím do své databáze.

Petra Mizurová

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže
Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

Během prázdnin se setkání mládeže nekonají.

Informace o táborech hledejte na www.kspraha.cz

Podaná ruka

Staráte se o blízké seniory, ale jedete na dovolenou a hledáte, kdo je navštíví, pomůže, dohlédne? Když jste v práci, byli byste klidnější, kdybychom se u nich dopoledne nebo v poledne stavili?

Nákupy, doprovod, pomoc v domácnosti a další služby s laskavým porozuměním.
Pro pokojné a radostné stáří. Informace na tel.728 783 896 u Anny Slobodové

Pronajmu byt 2 + kk,
50 m, ve vilce se zahradou,
Praha 4 Lhotka.
Pouze křesťanům.
Tel.: 775 633 144

LETNÍ BOHOSLUŽBY

Rozpis hudebníků
a řečníků na úterních
biblických a nedělních
bohoslužbách

Datum	Chvály	Kázání
8. 7.	M. Hoblík	M. Klesnil
13. 7.	M. Hoblík	T. Dittrich
15. 7.	M. Bálek	T. Dittrich
20. 7.	M. Bálek	L. Ondráček
22. 7.	Harut Asatryan	Z. Rašovský
27. 7.	R. Novotná	J. Bukovský
29. 7.	R. Novotná	J. Bukovský
3. 8.	A. Kunzmannová	M. Klesnil
5. 8.	Jan Knížek	O. Kunzmann
10. 8.	M. Hoblík	P. Kácha
12. 8.	Harut Asatryan	M. Poborský
17. 8.	Jan Knížek	M. Poborský
19. 8.	Jakub Hejnic	P. Kácha
24. 8.	M. Bálek	L. Ondráček
26. 8.	Jan Knížek	T. Božovský
31. 8.	Mlask/D. Bukáček	M. Klesnil
2. 9.	Marek Markov	S. Taas
7. 9.	J. Jelínek	P. Kácha

neděle: zahradní restaurace Pražan
na rozhraní Výstaviště a Stromovky,
od 16:30 hodin

úterý: ve sborové budově KS Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8 – Palmovka
od 18:30 hodin

kurzmanželskévečery

www.manzelskevecery.cz

žádná
skupinová
cvičení

= romantická večeře + praktické prezentace
+ diskuse v párech + příjemná atmosféra

Kde: Na Žertvách 23, Palmovka
Kdy: 8x pondělí od 22.9., 19:00
Přihlášky do 18.9. na
dagmar.guttnerova@gmail.com
Cena: 1350 na osobu (kurz je
neziskový, platí se náklady na
večeře, materiály a zákusek pro 2
na 8 týdnů) Pořádá KS, kspraha.cz

Kurz vznikl v Anglii a dnes probíhá
ve 120 zemích na světě (v ČR 10
let, přes 2500 párů). Je založen na
křesťanských principech, ale je
určen pro každý pár. K dispozici je
i odborný terapeut. Jádrem večera
je diskuse pouze v párech u kávy;
příjemná hudba zajistí soukromí.

společný čas řešení konfliktů s láskou
dobrý sex umění komunikace aby láska nevychladla

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

červenec a srpen v 16:30, (kromě 6. 7.):

Zahradní restaurace Pražan – rozhraní Výstaviště a Stromovky
podrobný rozpis na str.11

**7. 9. 16:30, Zahradní restaurace Pražan –
rozhraní Výstaviště a Stromovky, Praha 7**

8. 7. – 2. 9. úterní setkání s Večeří Páně, 18:30,

Na Žertvách 23, Praha 8, Podrobný rozpis na str. 11

První neděle v říjnu, prosinci, listopadu a lednu: 15:00
Kulturní zařízení Domovina, Na Maninách 32a, Praha 7

25. 8. SBOROVÁ MODLITEBNÍ

18:00 – 19:30, Na Žertvách 23, Praha 8
červencová (28.7.) modlitební ODPADÁ

27. 9. SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti.
Bohoslužby se na regionech budou konat od září, kromě prvních nedělí v měsíci.

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan
Shromáždění: Region má společné
shromáždění s regionem Východ.
Počet členů: Počet členů: 18/6/5

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30),
Budějovická 9, Praha 4, u metra Budějovická.
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková,
Slepá I/14
Počet členů: 48/8/24

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modliteb-
ní), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4
(Objekt je nový a není na mapě Googlu ani
Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/
Počet členů: 31/2/20

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír
Ptáček
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 84/23/28

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo
náměstí, Praha 7
Vstup: David Dušek, Jáchym Rykl
Počet členů: 107/14/42

STŘED

Pastor: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha
2 – budova Fitzwilliam Business
Počet členů: 104/17/36

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první
v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové
budově
Počet členů: 76/3/18

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš On-
dráček, Richard Roušal, Petr Zúna
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní cen-
trum v Nových Butovicích (stanice metra
Hůrka)
Počet členů: 50/7/18

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: paha@kaes.cz
www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

